

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 200. Satisfactio non solùm necessaria est ad satisfaciendum
Ecclesiae, sed & divinæ justitiæ, nec ad remissionem pœnarum
temporalium dumtaxat, se (saltem in voto) necessaria quoque est ad ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

inimico panem, quam ut hæc poenitentia opera homines cum vero animi dolore frequentarent.

Accedit ad hæc, quod dum satisfaciendo patimur pro peccatis, Christo Jesu, qui pro peccatis nostris satisfecit, ex quo omnis sufficientia nostra est, conformes efficiamur, certissimam quoque arbam inde habentes, quod si compatimur, & conglorificabimur.

Neque verò nostra hæc satisfactio derogat satisfactio Christi, quia non ita nostra est, ut non sit per Christum Jesum. Nam qui ex nobis, tamquam ex nobis, nihil possumus, eo cooperante, qui nos confortat, omnia possumus. Ita non habet homo unde gloriatur, sed omnis gloriatio nostra in Christo est, in quo vivimus, in quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos poenitentia, qui ex illo vim habent, ab illo offeruntur Patri, & per illum acceptantur à Patre.

CAPUT CC.

Satisfactio non solum necessaria est ad satisfaciendum Ecclesie, sed & divina justitia, nec ad remissionem poenarum temporalium dumtaxat, sed (saltem in voto) necessaria quoque est ad remissionem lethalis culpæ, poenæque æternæ.

Nullus est inter Catholicos, qui non credat satisfactionem esse necessariam ad remissionem poenarum, saltem temporalium. Id enim Tridentinum definivit sess. 14. c. 8. Et ratio est, quia poena temporalis non tota semper, ut in baptismo fit, dimittitur illis qui gratia Dei, quam acceperunt, ingratis Spiritum sanctum contristaverunt, & tempium Dei violare non sunt veriti (inquit Tridentinum sess. 6. c. 14. & sess. 14. c. 8.) perspicua enim (ait hoc loco) & illustra in sacris Litteris exempla reperuntur, quibus (præter divinam traditionem) contrarius hæreticorum error quam manifestissime revincitur, v. g. in David, quem Deus, ob adulterium, multis poenis afflixit, etiam postquam Nathan ipsi dixerat: Dominus transulit peccatum tuum. Qui etiam propterea totâ vitâ ploravit peccatum suum, dicens: amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me, &c. In Exodo quoque, postquam Dominus, Moysi precibus exoratus, populo idololatæ pepercit, minatus est se tanti flagitii poenas repetiturum.

Quod autem satisfactio, saltem in voto, necessaria quoque sit ad remissionem lethalis culpæ, poenæque æternæ, ratio est, quia ad remissionem lethalis culpæ, poenæque æternæ, necessaria est poenitentia, ut fide certum est. De ratione verò poenitentia est sincerum propositum in se puniendi peccatum, ut constat ex dictis c. 33. & 61. De ratione etiam poenitentia est plenum peccati odium, per quod bellum implacabile declaratur peccato, illudque peccator utiatur in seipso, juxta Apostolum 2. Cor. 7. Vide supra c. 28. Denique de ratione veræ poenitentia est facere fructus dignos poenitentia. Siquidem omnis arbor non faciens fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur. Idque esse necessarium ad effugiendum ignem æternum, patet ex Matth. 3. & Luc. 3. quis demonstravit vobis fugere à ventura ira? facite ergo fructus dignos poenitentia. Quod profectò non facit, qui pro peccato satisfacere negligit.

Quid plura? quod poenitentia opera necessaria sunt ad placandam Dei iram, ad reconciliationem cum Deo, poenæque æternæ remissionem, pluribus aliis divinæ Scripturæ testimoniis, Patrumque traditione probatum habes supra cap. 61. per totum. Et idipsum multipliciter ostendit Morinus lib. 3. c. 12.

Quod satisfactio poenitentibus in Sacramento Poenitentia imponitur, divina est institutio, non humane usurpationis.

Constat ex verbis Christi Matth. 18. & Joan. 20. quibus Apostolis suis, eorumque successoribus, ligandi & solvendi tradidit potestatem: quæcumque alligaveritis super terram, &c. quorum remiseritis peccata, &c. Quæ universa Ecclesia sic temper intellexit, ut per ea Christus Dominus è terris ascensus ad caelos, Sacerdotes ipsius Vicarios reliquerit, tanquam Praesides & Judices peccatorum, cum potestate ea remittendi & retinendi, atque aded puniendi auctoritate servata, prout S. Leo testatur epist. 91. his verbis: Mediator Dei & hominum, Homo Christus Jesus, hæc Praepositis Ecclesie tradidit potestatem, ut & confitentibus actionem poenitentia darent, & eosdem salubri satisfactione purgatos, ad communionem Sacramentorum per januam reconciliationis admitterent.

Nec propterea Christi satisfactio definit esse sufficientissima, quod per Sacramenta, satisfactioque nostras nobis applicari debeat, ut in nobis efficaciter operetur. Sicut Christi dolor, quo pro peccatis nostris afflictus est, & lachrymæ quas pro eorum remissione fudit, non desunt esse sufficientissimæ, tamen nobis applicari debeat per contritionem lachrymasque nostras, ut dictam remissionem in nobis efficaciter operetur. Sicut etiam passio Christi talis esse non desinit, ex hoc quod ipsi compati debemus, ut conglorificemur. Sic enim unum scriptura asserit, ut requirit & alterum.

Peccatoris etiam cum Deo reconciliatio non definit esse vera, tamen ea lege fiat, ut injuria Deo per peccatum illata, per satisfactionem reparetur. Cum etiam in hominum reconciliatione simile quid accidat. Ad redintegrandam quippe amicitiam, exigere solent læsi honoris, damnorumque illatorum reparationem. In reconciliatione quippe hominis cum Deo misericordia & veritas se invicem osculantur; misericordia, quæ Deus peccata remittit; veritas, quæ nihilominus ea puniunt, nisi seipsum homo puniat.

Ut quid igitur (ait hæreticus Ambrosius lib. 246. 10. in Lucam, lachrymas (inquit) Patri lego; satisfactionem non lego?

Respondeo, satisfactionem ibi ab Ambrosio non sumi pro criminis punitione, sed pro illius excitatione, prout constat ex textu, ubi sic: Nos excusamus, ipse non excusavit... Maluit suam excusare peccatum, ut justificaretur satendo; quam gravaretur negando... Non invenio quid dixerit pro sui justificatione, invenio quod ferverit. Hoc tenus ergo immediate sequitur: lachrymas ejus lego; satisfactiones non lego. Quod enim satisfactionis necessitatem non neget, perspicuum est ex toto libro ipsius de poenit. atque ex c. 8. ad virg. lapsi. grande scelus grandem necessariam habet satisfactionem.

CAPUT CCII.

Prorsus abicienda est propositio ista: Absolutè potest poenitens, nullâ satisfactione impositâ, sed in Purgatorium dilata.

Est enim contra Scripturam & traditionem, quibus probata est necessitas satisfactionis in hac vita. Est etiam contra officium Judicis, impenitentem relinquere peccatum. Est contra officium Ministrum hujus Sacramenti, id non agere, ut integrum sit Sacramentum. Quod sine satisfactio-